

סדר ה'למוד ליום כ"ו אלול:

סדר לקוטי פארה"ן הי"פני:

(שמעתי מהרב וכו' יום ב' עקב תקס"ו לפ"ק)

כי איש הישראלי אם צריך לעצה אזי ישאל עצה מבנים קטנים או מבני הצדיקים וכו' הן בגשמי והן ברוחני כי שם גמר העצה ועל פיהם יהי' כל דבר שבעולם ועל ידם נמתקו הדינים, דהנה ידוע כי מקור העצה הוא בהחכמה המתפשט ומתהווה ע"י הדעת ונגמר ע"י הכליות כ"ש שהכליות יועצות כי הכליות הם כלי ההולדה להוציא מכח אל הפועל וע"כ ישאל להצדיק בעצמו או לתלמידי הצדיקים זולת לתלמידים של צדיקי אמת כי האדם אינו שואל בעצה אא"כ צר לו דהיינו כשהוא שרוי בצער ואינו יודע מה לעשות אם כך ואם כך ופעם הוא במקום דחוק יותר אשר אין יכול לנטות ימין ושמאל, וכשהוא שואל בעצה להצדיק אז הצדיק יתן לו עצה, או ישאל לבני הצדיקים כי שם נמתקה העצה כי הדינים הם למטה ונקראים צמצומים וזה הוא מקום צר, והצדיק נותן לו עצה וממשיך חסד אל לאברהם להכליות היועצות והם נקראים בני הצדיקים כ"ש וכל בניך לימודי ה' ונאמר ה' צבאות יעץ וממתיק לו הדין ההוא ומרחיב לו המקום צר, ואפי' מבני הצדיקים וזהו שמובא בזה"ק כי חסד אל היא נהירו דחכמתא היינו שהצדיק או בני הצדיקים על ידם נגמר העצה ונמתק הדין ומרחיבין לו המקום צר ויודע באיזה דרך להלך, ואפי' כשנותן לו עצה ואחר כך אינה טובה העצה הזאת אעפי"כ ישאל כי כבר נודע כי היסורים אשר המה צמצומים גדולים ודינים והם שורין למטה בבחינת רגלין הנקראים בחינת

מגביה הרגלין, וזהו ריקודין, שמעלה רגלין מתוך שמחה היינו
אעפ"י שכבר בא הדין ח"ו הוא מסלק אותו, וזהו בחינת ריקודין
היינו שהרגלין ישמעו השמחה ויקבלו בשמחה ויגביהו א"ע
וירקידון ואז יגיע להתגלות אלהותו, וזה פירוש, והי' עקב
תשמעון את המשפטים האלה כל מקום שנאמר והי' אינו אלא
שמחה היינו שבחינת עקב בחינת דין בחינת ארץ בחינת רגלין
ישמעו שמחה מאת המשפטים האלה היינו מאת הדינים האלה
מאת היסורים ואז ע"י השמחה יזכה להיות צדיק כי צדיק נקרא
מאן דנטר ברית כמ"ש בזוה"ק ומאן דנטר ברית זכי למלכות
ואז אין צריך לשמור א"ע בשמירת הברית כי השי"ת ישמור
אותו כי פגם הברית ח"ו במקרה הוא עפ"י רוב ע"י מרה שחורה
אשר נמשך מטחול לילית הרשעה מיסוד העפר אשר שם שורש
המרה שחורה וכשמקבל היסורים בשמחה אזי הוא תמיד
בשמחה זהו ושמר ה' אלקיך לך את הברית היינו שהשי"ת
בעצמו ינטור ברית שלו ואת החסד שיתגלה אלהותו שינהיר
חסד אל כל היום כמ"ש בזוה"ק כי טפת חסד מתגלה בפומא
דאמה, וע"י עצה של הצדיק יכולין לבא לשמחה זו ואז יומתק
הדין מקודם בואו היסורין עליו עיין להצדיק ליתן שמחה לרגלין:
מכאן הוספנו השלמת התורות השייכים לליקו"מ שנדפסו כבר בחיי מוהר"ן ושיחות
הר"ן:

שייך להתורה ק"ט בליקוטי קמא המתחלת יש הבל וכו'.

מי שרוצה לשוב להש"י בוודאי צריך לעשות עצמו ברי' חדשה
ותדע שבאנחה שנאנח עושה א"ע ברי' חדשה כי האדם אינו נח
מהנשימה כי בכל עת הוא מנשים היינו שמוציא הבל ומכנים
הבל וזה עיקר חיותו והבל הזה יש לו שורש למעל' יש הבל טוב

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'רמ"ג מנחה רצ"ל "צדק צני" מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ג

"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

של הצדיק ויש הבל רע של הרשע והצדיק ממשיד בכל עת הבל מהקדושה והרשע ממשיד הבל מהטומאה נמצא כשאדם רוצה לעשות תשובה צריך לראות שיפסיק הבל הרע מלבא בו בכך יעשה כך יאנח ואנחה הוא שמאריך הבל בביאתו וביציאתו וממשיד ההבל בהוספה והוי ההוספה כמו תוסף רוחם יגועון היינו כמו מיתה כמו שקודם מיתה ניתוסף באדם הרוח ואח"כ מת והולך ממנו הרוח כן כשאנח ניתוסף בו ההבל ואחר כך נפסק מן ההבל היינו שמתיר את עצמו מקו ההבל הטומאה ומקשר א"ע לקו ההבל הטהור ומקבל הבל וחיות מהבל הטהור נמצא שע"י אנחה שנאנח על עוונותיו מתיר א"ע משורש הטומאה ומקשר א"ע לשורש הקדושה וזה בחינת תשובה ששב מהטומאה להקדושה נמצא שמקבל חיות חדש וגם הגוף נעשה חדש כי ארז"ל אנחה שוברת כל גופו של אדם נמצא שנעשה גוף חדש וזה פי' יש הבל אשר נעשה על הארץ וכו' היינו יש צדיקים שעושים עבירות גדולות וזה מחמת ההבל היינו שתוהים על מעשיהם הראשונים ונאנחו על מעשיהם הטובי' וע"י אנהותיהם נפסקו משורש הבל הטהור להבל הטמא והבל הזה החטיאם והוא הדין להיפך מה שרשעים עושים מצות גדולות כמעשה הצדיקים גם זה הבל היינו גם זה מחמת ההבל היינו מחמת אנחה שנאנחו על מעשיהם הרעים וע"י אנחה קשרו עצמן להבל הטוב כמש"ל עכ"ל רבינו אות באות ממה שכתב בעת ילדותו:

סָדָר יָמֵי מְנוּחָרָצִי תְּהִי מְנִי:

קסח ביום שני פרשת נצבים חזרו והוציאו האנקיר והתחלנו לילך והלכנו עד יום רביעי פרשה הנזכרת לעיל, וחזרו והזרידו

האנקיר אצל איזה עיר, ועדין אין אנו יודעים שמה קצת אומרים
ששמה סיאה, וקצתם אומרים שזה סאקים, כי אין אנו מכירים
בלשונם היטב, על כן אי אפשר לשמע ולהבין מהם ברור הדבר
והעיר הנזכרת לעיל היתה שרופה באש וחרבה, כי הישמעאלים
החריבוה באלו העתים מחמת מרידת הגרעקין (היונים) כי שמה
ישבו גרעקין, ואמרו שהרגו שם בסביבות אלו שמונים אלפים
נפשות והחריבו שם בערך ששים עירות ויותר, והרגו שם
אנשים ונשים וטף ואמר הקפיטאן שעדין שם מנחים בעיר
הנזכרת לעיל שעמדנו אצלה התרוגים, והפגרים משלכים
בחוצות ובשוקים, כי לא נתנו לקבורה, ופגרי נבלתם משלכים
בחוצות וזה ראינו בעינינו שהעיר חרבה ושרופה באש, ואמרו
שאין שם עכשו שום בר ישראל, וכפי הנראה שהיהודים ברחו
משם מחמת רעש המלחמה:

קסט גם כשהיינו אצל העיר סאמלע הנזכרת לעיל, אמרו שם
שעומדים שם בסמוך ארבעים אלף ישמעאלים מזינים למלחמה
להחריב שאר מקומות הגרעקין וגם הגרעקין נתקבצו שם כבר
בערך מאתים אלפים גרעקין ומכל זה נגע קצת פחד בלבנו אבל
לא הרבה כי ראינו שבעזרת השם יתברך יד הישמעאלים גזקרת
עליהם, והישמעאלים אין להם עסק עם היהודים אדרבא הם
מצילים אותם ומגנים עליהם מן הגרעקין:

קע והנה זה היום יום חמישי נצבים, ועדין אנו עומדים סמוך
לעיר הנזכרת לעיל, וראש השנה סמוך לבוא ביום שני הבא
עלינו לטובה השם יתברך ירחם עלינו שנוזכה לבוא למקום
מנוחה בימי ראש השנה הבא עלינו לטובה וזאת נחמתנו
שתהלה לאל יש לנו שופר על הספינה וגם תהלה לאל יש בינינו

שְׁעָשָׂה, זֶהוּ עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה הַשְּׁלֵמָה וְרַק זֶה נִקְרָא תְּשׁוּבָה (ליקו"מ ח"ב מט).

לא עקר התשובה על-ידי בוששה, כי צריך להתבייש מאד מאד מלפניו יתברך (עין בוששה אות ד). וזה זוכין על-ידי שרואין את עצמו עם הצדיק האמת (עין צדיק קח; לק"ת עב).

כי מי שרוצה לזכות לתשובה יהיה רגיל באמירת תהלים. כי תהלים מסגל לתשובה. כי יש מניעות רבות מאד מלעשות תשובה. כי יש אחד שאין לו התעוררות כלל לתשובה, ואפלו מי שמתעורר לעשות תשובה יש כמה מניעות לזה. כי יש כמה ששער התשובה סגור בפניהם, ויש שאינו יודע להגיע אל השער השיך לו, שדרך שם דיקא צריך לשוב להשם יתברך, וכיוצא בזה שארי מניעות המונעים את האדם מן התשובה, עד שיכול חסדו שלום לבלות ימיו ולמות בלא תשובה חסדו שלום. ועל כל זה מסגל אמירת תהלים, שאפלו אם אין לו שום התעוררות לתשובה, על-ידי תהלים יזכה להתעורר לתשובה. כי כל אדם ואדם כפי מה שהוא, יכול למצא את עצמו בתוך אמירת תהלים, ועל-ידי זה יזכה להתעורר ולעשות תשובה ולבוא לשער של תשובה השיך לנשמתו, ולפתח השער עד שיזכה לתשובה שלמה. ועל-ידי זה ישוב השם יתברך אליו וירחמהו, אשרי לו. על-כן בימי אלול ועשרת ימי תשובה עוסקין כל ישראל באמירת תהלים. כי אמירת תהלים מסגל לתשובה. אבל צריכין לעסק גם בכל השנה כלה באמירת תהלים בכונה, כדי לזכות לתשובה כנ"ל (ליקו"מ ח"ב עג).

סדר ספורי מניעות היומיו:

גם נרמז קצת בירמיה (פרק ב) נזכרים כלם בפסוק אחד "גם כי

חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

הַסֵּב ׀ אָמַר מִוֹהַר־רַנִּית זִי"ל "לֹא צָנִי מִקֹּוה שִׁדְךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוֹן לְכַנֵּ" ׀
׀ חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ׀

תִּכְבְּסִי בְּנֶתֶר וְתִרְבִּי לָךְ בּוֹרִית נִכְתָּם עֲוֹנָךְ לְפָנַי פְּרוֹשׁ רִשְׁי עַל
עוֹן הָעֶגְל נֶתֶר־פְּרוֹשׁ בְּלֶעֶז קְרִיִד בּוֹרִית־זִיִּף (נִמְצָא שְׁמֵרְמוֹז כָּאֵן סוֹד
הַסֵּגְלָה הַזֶּ"ל הֵבֵא מִחֲטָא הָעֶגְל דְּהִינּוּ לְכַבֵּם בְּנֶתֶר שֶׁהוּא קְרִיִד וְלְהַרְבּוֹת בּוֹרִית
שֶׁהוּא זִיִּף) וְהִבֵּן נִפְלְאוֹת מִיָּמֵי יְלָדוֹתוֹ פֶּעַם אַחַת בָּאוּ אֵלָיו עִם
פְּדִיוֹן לְהַתְּפִיל עַל יְלָדָה, "שָׂרָה אֶסְתֵּר בֵּת יְהוּדִית", וְאָמַר
שְׁתָּמוֹת וְכֵן הָוָה וְאָמַר, שִׁדְעָה זֹאת מִהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שְׂרָאָה אֵז
פְּסוּק (שְׁמוֹת ז): "וְהִדְגָה אֲשֶׁר בִּיֵּאֵר מִתָּה וַיִּבְאֵשׁ" וּבְאֵלּוֹ הַתִּבּוֹת
"מִתָּה" "וַיִּבְאֵשׁ" נִתְּנָה לוֹ זֹאת "מִתָּה" וַיִּבְאֵשׁ "ש", רָאשֵׁי
תִּבּוֹת: שָׂרָה אֶסְתֵּר בֵּת יְהוּדִית וַיִּמְתָּה ה' יִשְׁמְרֵנוּ הַזֶּהִיר לְאֲנָשֵׁינוּ
שְׂכָשִׁיקָה לָהֶם מִקְרָה בְּלִתֵּי טָהוֹר, חֵם וְשָׁלוֹם, שְׁיִלְכוּ תִכְףּ וּמִיד
לְמִקְוֵה לְטַבֵּל כִּי עַל יְדֵי הַמִּקְרָה, חֵם וְשָׁלוֹם נַעֲשֶׂה מִה שְׁנַעֲשֶׂה.

סֵדֶר שְׁלָחוּ עֲרוּךְ הַיּוֹמֵי:

(ב) היתה כתובה על הנייר או על עור שאינו מעובד או שכתבה
עכו"ם או אפיקורם פסולה ודינה כספר תורה לענין היקף גויל
וחטוטרות חתי"ן ותליית ההי"ן וקופי"ן וכל גופות האותיות
בצורתן ובחסרות ויתרות: הגה גם צריך לכתבה מן הכתב (ר"ן)
ולהוציא כל תיבה מפיו קודם שיכתבנה כמו בספר תורה (מהרי"ק) ועושיין
כל פרשיותיה סתומות ואם עשאן פתוחות פסולה (הגהות מיימוני פ"ב ופסקי
מהרא"י סימן צ"ג) ובדיעבד אין לפסול מגילה משום חסרות ויתירות דלא גרע
מהשמיט בה הסופר אותיות דכשרה (הגהות מיימוני פ"ב וא"ז) (וכמו שנתבאר
סימן תר"צ סעיף ג'). וצריכה עמוד בסופה וחלק בראשה כדי להקיפה
בו ויש אומרים שצריכה תגין ויש אומרים שאינה צריכה: הגה
ונהגו לתייגה גם נהגו שלא לעשות לה עמוד כלל בסופה (מהרי"ל): (ג)
עשרת בני המן צריך לכתבם כשירה ולא כשאר שירות שחלק
על גבי כתב אלא מניח חלק בין כתב לכתב ואם לא עשה כן

פסולה: (ד) צריך להאריך בוי"ו דויזתא (בכתיבתה ויש אומרים בקריאתה)
(ר"ן בשם הרא"ש ומהרי"ל וב"י בשם א"ח) וצריך לכתוב איש בראש דפא
ואת בסופה: (ה) אם תפרה בחוטי פשתן פסולה: (ו) אם הטיל בה
ג' חוטי גידים כשרה ובלבד שיהיו משולשות ומפני שיש בו
פירושים שונים צריך לצאת ידי כולם ויעשה שלשה תפירות
בראשה וג' בסופה וג' באמצעיתה ותפירה אחת בחלק הרביעי
מצד זה ותפירה אחת בחלק הרביעי שמצד האחר: הגה ואם אין
לו גידין יותר מוטב לתפור הנשאר בחוטי פשתן מלהניחה בלא תפירה
(הגהות מיימוני פרק ב' וכל בו). אבל אם יש לו גידין יתפור כולם בגידין
והתפירה תהיה מבחוץ ולא מבפנים (רבינו ירוחם נ"י ח"ד וב"י בשם א"ח): (ז)
צריך להניח שיור בראש היריעה ובסופה כשתופרם יחד ובמשהו
סגי: (ח) אין קורין בצבור במגילה הכתובה בין הכתובים ואם
קרא לא יצא אלא א"כ היתה יתירה על שאר היריעות או חסרה
כדי שיהא לה היכר אבל היחיד קורא בה ואפילו אינה חסרה או
יתירה ויוצא בה ידי חובתו ודוקא כשהיא כתובה בגליון כספר
תורה: (ט) מגילה שהיא נקודה וכן אם כתב בה בדף הראשון
ברכות ופיוטים אינה נפסלת בכך: (י) אם אין מגילה כשרה קורים
אותה בחומש בלא ברכה: (יא) אם קרא במגילה גזולה יצא: הגה
ואם מברכין עליה עיין לעיל סימן תרמ"ט לענין לולב הפסול והוא הדין כאן:
סימן תרצב (א) הקורא את המגילה מברך לפניו שלשה
ברכות על מקרא מגילה ושעשה נסים ושהחיינו
וביום אינו חוזר ומברך שהחיינו: הגה ויש אומרים דאף ביום מברך
שהחיינו (טור בשם ר"ת והרא"ש והמגיד) [וכן נוהגין בכל מדינות אלו ואחד יכול
לברך והשני קורא] (הגהות אשירי פ"ב) ולאחריה נוהגים לברך הרב את
ריבנו וכו' אם לא בירך לא לפניו ולא לאחריה יצא: הגה ונהגו

אֹתָנוּ, וַיִּקְרְבוּנוּ אֵלֶיךָ, וַיָּשִׁיבוּ אֹתָנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת וּבְלֵב
 שָׁלֵם, בְּאַפְּן שְׁתִּתְקַשֵּׁר וְתִתְחַבֵּר חֲכָמָה תִּתְאַה בְּחֲכָמָה עֲלָאָה,
 וַיְהִיו נַעֲשִׂים יְחֻדִים גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים עַל יַדֵּינוּ תָּמִיד:

תִּקְמָג: וְתִמְלֵא פְּגִימַת הַלְּבָנָה וְתוֹצִיא וְתִקֵּים הַשְּׂכִינָה מִגְּלוּתָהּ
 וַיְהִיָּה נַעֲשֶׂה יְחֻד קֶדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהָ תָּמִיד בְּיְחֻדָּא
 שְׁלֵיָם, וְתִמְתִּיק וְתִבְטִיל כָּל הַדֵּינִים שְׂפָעוּלָם, וְתִמְחַל וְתִסְלַח
 וְתִכַּפֵּר כָּל חַטָּאתָנוּ וְעֻזּוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וַיְהִיו כָּל הָאֲנָפִין נְהִירִין,
 וְכָל חֵידוֹ וְכָל חֵירוֹ יִשְׁתַּכַּח בְּכָל עֲלָמִין, וַיִּתְקַיֵּם: "וְתָרַב חֲכָמַת
 שְׁלֵמָה" וַיֵּאִירוּ כָּל הָאֹרוֹת בְּאוֹר גְּדוּל וְנִפְלָא וַיִּתְתַּקְּנוּ כָּל
 הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁלְמוֹת, וַיִּתְגַּדֵּל וַיִּתְגַּלָּה הַדַּעַת וְהַשְּׂכָל הָאֶמֶת בְּעוֹלָם
 וַיֵּדַע כָּל פְּעוּל כִּי אֶתָּה פָּעַלְתָּ, וַיִּבִין כָּל יְצוֹר כִּי אֶתָּה יִצְרַתָּ
 וַיֵּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאֶפּוֹ, ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמְלֻכוֹתָיו בְּכָל
 מְשָׁלָה וְנִהְיָה מְקֻשָּׁרִים בְּךָ בְּקֻשָּׁר אֲמִיץ וְחֻזֵּק תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֵד,
 וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מְקַרָּא שְׂכָתוֹב: "אֲחֻזְתִּיו וְלֹא אֲרַפְּנוּ עַד שֶׁהִבֵּאתִיו אֶל
 בֵּית אֲמִי וְאֶל חֶדֶר הוֹרְתִי":

תִּקְמָד: חוֹמַל דְּלִים חֲמַל עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ וְקִרְבָּנוּ מִהֲרָה לְצַדִּיקִים
 אֲמֵתִים שְׂבִדוֹר הַזֶּה, אֲשֶׁר כָּל תְּקוּתֵינוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא
 עַל יָדָם, כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֶרֶץ יְמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֵד, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן
 שְׂמֶךָ וּמְלֵא מִשְׂאֵלוֹתָנוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים חֲנִנּוּ וְעֲנֵנוּ וְשִׁמְעֵ
 תְּפִלָּתָנוּ, כִּי אֶתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בָּרוּךְ אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:
תְּפִלָּה נז תְּקוּמָה: {מִיּוֹסֵד עַל סִיחוֹת הַר"ן פ"ז} "שְׁמַעָה תְּפִלָּתִי ה'
 וְשִׁוְעָתִי הֵאֱזִינָה אֶל דְּמִעָתִי אֵל תְּחַרְשׁ, כִּי גַר אֲנִכִי
 עִמָּךְ תּוֹשָׁב כְּכֹל אֲבוֹתַי, סוּרוּ מִפְּנֵי כָּל פּוֹעֲלֵי אָוֶן, כִּי שָׁמַע ה' קוֹל
 בְּכִיִּי" רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם מְלֵא רַחֲמִים שׁוֹמֵעַ קוֹל בְּכִיּוֹת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
 בְּרַחֲמִים, עֲזֵרְנוּ לְבָבוֹת הַרְּבִה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בְּלֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְּכָה

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

הַסּוּר מִלִּפְנֵי הַיְיָ לְעֵשֶׂר מִקֻּוֹת שִׁדְדָה מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יְהִי תִיקוּן לְכָל
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶחָ" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

בְּאַמַּת, בְּלֵב נִשְׁבָּר הֵבֵא מֵתוֹךְ שְׂמֵחָה עֲזָרְנִי שְׂאֻזְכָּה לְבָכוֹת
לְפָנֶיךָ בְּכָל עֵת בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ כֶּבֶן הַבּוֹכָה לְפָנֶי אָבִיו, עַל גְּדֹל
רַחוּמֵיךָ מִמֶּנִּי, בְּאֶפֶן שְׂיִהְיֶמוּ מֵעִידָה וַיִּכְמְרוּ רַחֲמֶיךָ הָאֱמִתִּים עָלַי,
וְהִשִּׁיבֵנו אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׂלֵמָה מְהֵרָה: